

ENDRET.

Tilleggsvar fra sosialministeren datert 12. oktober 1998 på spørsmål nr. 211 fra stortingsrepresentant Nordtun.

Dokument nr. 15:20.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 202 - 226.

3. - 10. juni 1998.

Innhold

Spørsmål	Side
202. Fra stortingsrepresentant Aud Gaundal, vedr. sikkerhetssenteret i Rørvik, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	5
203. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. landbrukspolitikken i distriktene, besvart av landbruksministeren	6
204. Fra stortingsrepresentant Aud Gaundal, vedr. satelittetablering i Grong og Rørvik, besvart av kommunal- og regionalministeren	7
205. Fra stortingsrepresentant Jon Olav Alstad, vedr. bokbransjeavtalen, besvart av kulturministeren	8
206. Fra stortingsrepresentant Per Ove Width, vedr. forsvarlig båttjeneste hos politimesteren i Tønsberg, besvart av justisministeren	8
207. Fra stortingsrepresentant Øystein Djupedal, vedr. endret samboerdefinisjon i Statens Pensjonskasse, besvart av finansministeren	9
208. Fra stortingsrepresentant Øystein Djupedal, vedr. skattelettelser til rederiene, besvart av finansministeren	10
209. Fra stortingsrepresentant Erik Solheim, vedr. etablering av en fast internasjonal straffedomstol, besvart av utenriksministeren	11
210. Fra stortingsrepresentant Kristin Krohn Devold, vedr. samværsretten, besvart av utenriksministeren	12
211. Fra stortingsrepresentant Tore Nordtun, vedr. skattemessig forskjellsbehandling ved arbeidsgivers fradragrett for pensjonsutgifter, besvart av sosialministeren	12
212. Fra stortingsrepresentant Sigrun Eng, vedr. sykkel/gangveg, besvart av samferdselsministeren	13
213. Fra stortingsrepresentant Erik Solheim, vedr. hutuflyktninger i Norge, besvart av justisministeren	13
214. Fra stortingsrepresentant Steinar Bastesen, vedr. grunnforholdene på Vestbanen, besvart av kulturministeren	15
215. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. eksportlisens, besvart av fiskeriministeren	16
216. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. fordelingspolitikk for boligbygging, besvart av landbruksministeren	16
217. Fra stortingsrepresentant Bjørn Hernæs, vedr. trygd og arbeid, besvart av sosialministeren	17
218. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. teater og operaformål i kommuneøkonomiproposisjonen, besvart av kulturministeren	18
219. Fra stortingsrepresentant Gunnar Halvorsen, vedr. sommerjobb til norsk ungdom, besvart av justisministeren	19
220. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. hamna i Geilevika i Giske kommune i Møre og Romsdal, besvart av fiskeriministeren	20

Spørsmål	Side
221. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. rovdyrbestanden, besvart av miljøvernministeren	21
222. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. registrering i Brønnøysundregisteret, besvart av nærings- og handelsministeren	22
223. Fra stortingsrepresentant Britt Hildeng, vedr. Landsforeningen mot AIDS, besvart av helseministeren	23
224. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. plattformer i Nordsjøen, besvart av miljøvernministeren	24
225. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. TIMEekspressbussens manglende tilbud i Drammensområdet, besvart av samferdselsministeren	25
226. Fra stortingsrepresentant Oddbjørg Ausdal Starrfelt, vedr. eit påbyggingsstudium i samfunnstryggleik ved Høgskulen i Stavanger, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	26

Dokument nr. 15:20.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 202.

Innlevert 3. juni 1998 av stortingsrepresentant Aud Gaundal.

Besvart 15. juni 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Sikkerhetssentret i Rørvik gir opplæring til både elever i sjøfartsfag og fiskerilinja ved YNVS, og selger også kurs til rederier, institusjoner og andre skoler. Det er ved sentret kjørt sikkerhetskurs for fiskere etter oppdrag fra Sikkerhetsopplæringen i Tromsø. Sentret skal også arrangere ett grunnleggende og to repetisjonskurs for fiskere i sommer. Nasjonalt ønskes skreddersydde, rasjonelle og kostnadseffektive kurs. Dette tilfredsstiller Rørvik. Bør ikke Rørvik bli det femte evnt. sjette faste sikkerhetssenter?»

Svar:

Jeg viser til brev av 4. juni 1998 vedrørende spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Aud Gaundal om eventuell etablering av sikkerhetssenteret i Rørvik som nytt fast senter for sikkerhetsopplæring for fiskere. Saken er oversendt fra Fiskeridepartementet.

Sikkerhetsopplæring for fiskere blir administrert av Tromsø maritime skole og drives på grunnlag av en avtale mellom Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet og Troms fylkeskommune. Fra 1. juli 1998 har departementet lagt opp til at sikkerhetsopplæring for fiskere skal drives fra et fartøy og fem landbaserte senter. Dette innebærer at antall landbaserte anlegg som skal gi sikkerhetsopplæring for fiskere, økes med ett senter. Troms fylkeskommune er bedt om foreslå et 5. senter som kan gi sikkerhetsopplæring for fiskere. Departementet har bedt om at saken legges fram for rådgivende utvalg. Utvalget er oppnevnt for å bistå fylkeskommunen i faglige spørsmål og består av representanter fra Fiskeridirektoratet, Norges Fiskarlag, Norsk Sjømannsforbund, Rådet for arbeidstilsyn på skip og Honningsvåg fiskerifagskole. Departementet avventer tilråding fra Troms fylkeskommune og det rådgivende utvalg før beslutning om et femte senter tas.

Spørsmål nr. 203.

Innlevert 4. juni 1998 av stortingsrepresentant Karin Andersen.

Besvart 11. juni 1998 av landbruksminister Kåre Gjønnes.

Spørsmål:

«I Jordbruksoppgjøret 1998 er tilskuddsordningen til avløsning ved ferie og fritid lagt om slik at avløserlag ikke lenger kan administrere ordningen på vegne av flere brukere. Forvaltninga må nå i hver søknadsomgang ta imot inntil 43 000 søknader istedenfor 300. Dette betyr store ekstrakostnader både for kommunene og brukerne og avløserlagenes betydning for praktisk tilrettelegging av velferdsordningene blir svekket. Hva er begrunnelsen for omleggingen?»

Begrunnelse:

Landbrukspolitikken er helt sentral i distriktspolitikken. Et mål er å sikre nyrekruttering og å få flere unge inn i næringa. Da er velferdsordningene helt sentrale. I en moderne hverdag hører ordnet ferie og fritid med. Et yrke uten slike velferdsordninger frister lite. Ikke minst betyr trygghet for at noen tar vare på bruket under sjukdom mye.

De fleste bønder som mottar refusjon for ferie/fritid og sjukdom, er i dag medlem av et avløserlag. Avløserlaget har oversikt over disponible avløsere og formidler disse til de brukerne som trenger dem. Avløserlaget hjelper brukeren med lønns- og regnskapsføring. I de fleste tilfellene står avløserlaget som arbeidsgiver og ivaretar innbetaling av skatt og arbeidsgiveravgift. De søker også refusjon og mottar denne på vegne av brukeren.

Denne samvirkeordningen er en svært praktisk ordning for brukerne og de kan konsentrere seg om det daglige arbeidet og ikke drive med så mye papirarbeid. Dette blir ordnet av profesjonelle på det fellet.

Skal dette være mulig må noen forutsetninger være tilstede:

1. At bonden har råd til å leie avløser.

Det kan være et problem, særlig for yngre brukere, å ha råd til å forskuttere utgiftene. Under sjukdom er dette vanskeligst, da er utgiftene høgest. I dag er det vanlig at avløserlaget hjelper brukere i en vanskelig økonomisk periode og mange lag forskotter alle utgifter under sjukdom. Dette kan de klare fordi de søker og mottar refusjon på vegne av brukerne på de samme utgiftene.

2. At det er tilgjengelig arbeidskraft.

I et presset arbeidsmarked er det ikke lett å skaffe arbeidskraft. Da er det viktig å kunne tilby 100% stilling med ordnede arbeidsforhold og fritid. Hver enkelt bruker klarer ikke å sysselsette en person i full

stilling. Et avløserlag kan dette ved å fordele en avløser på flere brukere. Dette er en stor fordel for begge parter.

Omleggingene etter årets jordbruksoppgjør endrer forutsetningene for å kunne fortsette denne praktiske måten å organisere seg på. Det gjelder spesielt to forhold. Bonden skal dokumentere sjøl.

Forvaltningen må nå forholde seg til alle brukere dvs. 43 000 søknader i stedet for 300, med de ekstra kostnadene dette må bety. Nå ordner avløserlaget dette, med alle de fordelene dette må ha både for forenkling, kvalitet, kontroll og kostnad. Avløserlagets mulighet til å gi trygghet og ordnede forhold ved sjukdom vil også bli borte, fordi de nå ikke kan forskuttere penger.

Antall søknadsomganger skal reduseres til to.

Dette vil øke problemet med å kunne forskuttere. Dette forverrer likviditetssituasjonen. Det kan være helt uoverkommelig å forskuttere flere tusen kroner i flere måneder. Yngre brukere med stor gjeld, vil rammes mest.

Det er vanskelig å se hensiktsmessigheten i disse omleggingene og hva som er galt med dagens ordning. Det er også vanskelig å se på hvilken måte dette skulle lette kontroll for myndighetene, tvert i mot.

Gode velferdsordninger på papiret har liten effekt, hvis de ikke virker i praksis.

Svar:

Ved årets jordbruksoppgjør ble det lagt stor vekt på å bedre de sosiale ordningene for bøndene.

Årets avtale innebærer blant annet en betydelig styrking av tilskudd til avløsning ved ferie og fritid, ved at satsene økes med ca. 13%. Samtidig ble det enighet om å foreta enkelte endringer i regelverk og rutiner for tilskuddsordningen, basert på anbefalinger fra en partssammensatt arbeidsgruppe som forut for årets jordbruksoppgjør vurderte ordningen med tanke på målretting og forenkling samt tilpasning til det nye økonomireglementet for staten.

Tidligere rutiner, hvor avløsertilskuddet kunne betales ut direkte til et avløserlag uten at det forelå en søknad om tilskudd, var ikke forenlig med det nye økonomireglementet. Samtidig innebar det to forskjellige rutiner for søknad, saksbehandling og utbetaling, noe som kompliserte administrasjonen av ordningen.

Ved jordbruksoppgjøret ble det enighet mellom avtalepartene om at ordningen legges om slik at brukeren selv søker om tilskudd. Ut fra tilskuddets formål og intensjon om å være rettet mot den enkelte

bruker, er det prinsipielt riktig at den enkelte bruker selv er ansvarlig for å søke om tilskudd. Brukeren skal som før kunne benytte seg av avløseransatt i et avløserlag samt avløserlagets øvrige tjenester, og tilskuddet skal etter anmodning fra søkeren kunne overføres direkte til et avløserlag. Ut fra dette kan jeg ikke se at avløserlagenes betydning vil bli svekket som et resultat av omleggingen.

Videre ble avtalepartene enige om at søknadene samordnes med søknader om produksjonstilskudd, dvs. søknader om arealtilskudd og dyretallstilskudd, med etablering av et felles søknadsskjema og i hovedsak felles rutiner. Dette vil innebære en betydelig

administrativ forenkling for forvaltningen, med samlet sett langt færre søknadsskjemaer å behandle. Samtidig gir det færre søknadsfrister å forholde seg til for brukerne.

Avtalepartene ble samtidig enige om å redusere antall søknadsskjemaer og utbetalinger til to pr. år. For å kompensere for de likviditetsmessige følgene av reduksjonen i antall utbetalinger, ble det enighet om at areal- og kulturlandskapstilskuddet heretter skal utbetales i sin helhet i februar hvert år. Samlet vil dette innebære en betydelig likviditetsgevinst for bonden.

Spørsmål nr. 204.

Innlevert 4. juni 1998 av stortingsrepresentant Aud Gaundal.

Besvart 10. juni 1998 av kommunal- og regionalminister Ragnhild Queseth Haarstad.

Spørsmål:

«I innstillingen fra kommunalkomiteen om distrikts- og regionalpolitikken (Innst. S. nr. 242) er det en flertallsmerknad under kap. 3 Næringsutvikling hvor Ap, Sp, SV og KrF mener at det bør settes i gang tiltak der det gjennom SND i N-Trøndelag øremerkes nødvendige midler til forsøksperiode på minimum 3 år, og at disse midlene ville kunne brukes til satelitt-etableringer i Grong og Rørvik. Når mener regjeringen det er mulig å realisere intensjonen i denne flertallsmerknaden?»

Svar:

SND Nord-Trøndelag åpnet i 1997 et lokal kontor i Grong for å fremme en ekstra satsning mot bedrifter i Indre Namdal. SND samarbeider med andre næringsrettede tjenesteytere i regionen med å utvikle et mer enhetlig og slagkraftig støtteapparat for det loka-

le næringslivet i hele regionen. SND har en person ansatt i Grong. Kostnadene knyttet til etablering og drift av SND-kontoret i Grong har fram til nå blitt delt mellom Nord-Trøndelag fylkeskommune og SND. Kostnadene ved den videre drift av kontoret skal dekkes i sin helhet av SND.

Bevilgning til dekking av SND's administrasjonskostnader gis på kapittel 2420, post 70 på Nærings- og handelsdepartementet (NHD) sitt budsjett. Innenfor denne rammen er det opp til SND's organer å foreta en budsjettmessig og administrativ prioritering mellom hovedkontoret og distriktskontorene. Kommunal- og regionaldepartementet (KRD) og NHD finner det ikke riktig å gripe inn i SND's interne organisering ved øremerkede tilskudd til distriktskontorer i enkelte fylker, for der å etablere lokale SND kontorer.

Spørsmål nr. 205.

Innlevert 4. juni 1998 av stortingsrepresentant Jon Olav Alstad.

Besvart 11. juni 1998 av kulturminister Anne Enger Lahnstein.

Spørsmål:

«Dersom det ikke oppnås enighet om en ny bokbransjeavtale; vil det være aktuelt å lovfeste et fastprissystem for bøker eller på annen måte gjennomføre tiltak som sikrer målsettingene bak bokbransjeavtalen?»

Svar:

Bransjeavtalen for bokomsetning i Norge er en avtale mellom Den norske Forleggerforening og Den norske Bokhandlerforening som regulerer de viktigste vilkårene for distribusjon og salg av bøker. De to

foreningene har vært i forhandlinger om en ny avtale siden Forleggerforeningen sa opp eksisterende avtale i fjor. Tirsdag 9. juni ble det sendt ut en felles pressemelding fra Den norske Bokhandlerforening og Den norske Forleggerforening, der det gikk frem at partene var kommet til enighet om grunnlaget for en ny avtale.

På bakgrunn av den vending saken har tatt etter spørsmålet ble stilt, legger jeg til grunn at det ikke lenger er behov for en ekstraordinær vurdering av offentlige tiltak overfor bokbransjen.

Spørsmål nr. 206.

Innlevert 4. juni 1998 av stortingsrepresentant Per Ove Width.

Besvart 10. juni 1998 av justisminister Aud-Inger Aure.

Spørsmål:

«Politimesteren i Tønsberg har kun en politibåt til disposisjon. Denne båten skal i sommermånedene dekke skjærgården rundt Tønsberg, Nøtterøy og Tjøme. Når vi vet at det i juli oppholder seg tusenvis av småbåter i denne skjærgården er det etter min mening uansvarlig at kun en politibåt opererer i området. Vil justisministeren ta initiativet til at politimesteren i Tønsberg blir tilført midler til en forsvarlig båttjeneste?»

Svar:

Departementet har de siste årene gjennomført en omfattende evaluering av politiets båttjeneste. Formålet med denne evalueringen har vært å utnytte eksisterende ressurser, tilstrebe en bedre organisering og oppnå en mer målstyrt tjeneste.

For å imøtekomme behovet for sjøtjeneste i vårt langstrakte land, er det også i inneværende år lagt inn øremerkede midler til sjøtjeneste. Disse midlene er ment som en ekstra styrking av denne tjenesten utover ordinært budsjett.

Jeg er kjent med at Tønsberg politidistrikt har en beliggenhet som medfører en markant befolknings-

tilvekst i ferietiden, og at dette medfører økning av trafikken både til lands og til sjøs. Departementet ser behovet for sjøtjeneste i Tønsberg politidistrikt, og har derfor gitt øremerkede midler til dette. Jeg kan opplyse om at Tønsberg er det distriktet i Norge som får mest øremerkede midler til sjøtjeneste.

Politidistriktet har fått tildelt midler til ny politibåt, men p.g.a. leveringstiden kan denne båten ikke bli operativ før i 1999. Dette innebærer at det må utføres båttjeneste med den gamle båten i sommer. Hva som vil skje sommeren 1999 er det ikke tatt stilling til. Departementet er imidlertid kjent med at politimesteren da gjerne vil ha byttet inn den gamle båten med nok en ny båt slik at han får to båter i tjeneste; hvorav en kan dekke det trafikkerte sjøområdet rundt Tjøme.

Det vil fra departementets side ikke bli gitt ytterligere midler til styrking av sjøtjenesten i Tønsberg politidistrikt i sommer. Det er imidlertid fritt opp til politimesteren å avgjøre hvordan båttjenesten skal prioriteres innenfor den tildelte budsjetttramme for 1998.

Spørsmål nr. 207.

Innlevert 5. juni 1998 av stortingsrepresentant Øystein Djupedal.

Besvart 12. juni 1998 av finansminister Gudmund Restad.

Spørsmål:

«I 1996 endret Statens Pensjonskasse sin samboerdefinisjon for dem som har rettigheter i Statens Pensjonskasse, slik at den nå også inkluderer samboere av samme kjønn. Finansdepartementet har ikke fulgt opp det som må være en konsekvens av denne endringen, nemlig å endre sin samboerdefinisjon, slik at den i forhold til private forsikringsordninger også ivaretar samboere av samme kjønn. Hva vil Regjeringa nå gjøre for å få slutt på den diskriminering vi i dag fremdeles har?»

Begrunnelse:

Som samboer defineres kun personer av ulikt kjønn.

Det betyr at alle som er forsikret i private arbeidsforhold (ikke stat), og som er lesbisk/homofilt samboende ikke gis mulighet til å sikre samboer gjennom gruppelivsforsikring uten selv å være så godt informert at man vet at man kan begunstige. Slik individuell begunstiging gir vanligvis krav på lavere beløp enn det som utbetales til ektefelle/registrert partner/heterofilt samboende.

Samtidig har Statens Pensjonskasse for snart 2 år siden endret sin samboerdefinisjon for de som har rettigheter via Statens Pensjonskasse.

Grunnen til ulik behandling er at ulike departement opererer med ulike definisjonsgrunnlag.

Statens Pensjonskasse ligger inn under Administrasjons- og arbeidsdepartementet, mens forsikringer ellers ligger til Kredittilsynet, etter myndighet fra Finansdepartementet.

Hva er gjort tidligere:

For 2 år siden gjorde Landsforeningen for Lesbisk og Homofil frigjøring en henvendelse til BFD om endringer i samboerdefinisjoner generelt, og i forhold til forsikringer spesielt. Der ble organisasjonen henvist til Finansdepartementet, og statssekretær Ingunn Yssen tok saken opp med sin kollega i Finansdepartementet.

Finansdepartementet skulle så koordinere en generell gjennomgang og endring av definisjonene, som en naturlig følge av partnerskapsloven. Hvis lesbiske/homofile har mulighet til å inngå partnerskap er det diskriminerende å ikke bli godtatt som samboere.

I stedet gikk man fra Finansdepartementets side inn og endret forskrift om egen pensjonsforsikring etter skatteloven.

Regelendringen i Finansdepartementet førte til at man kun endret en forskrift.

Samvirke forsikring har allerede i slutten av 1993 kontakt med Kredittilsynet for å påpeke diskriminering i samboerdefinisjonen og aktualisering av endring etter ikrafttredelse av partnerskapsloven 1. august 1993.

Kredittilsynet ga ikke tillatelse til slik definisjonsendring, og sendte samtidig ut rundskriv til alle forsikringsselskap og informerte om at samboere defineres som to personer av motsatt kjønn.

Etter Finansdepartementets forskriftsendring har enkelte forsikringsselskap igjen gjort henvendelse til Finansdepartementet for å få en generell regelendring, men svar uteblir.

Det er nå ingen grunn til at slik definisjonsendring ikke skal kunne skje, i.o.m. at man prinsipielt sett allerede har gjort endring på et område når det gjelder pensjonsforsikring i forhold til skatteloven.

Svar:

De har i brev til meg 28. april 1998 stilt følgende spørsmål til skriftlig besvarelse:

«I 1996 endret Statens Pensjonskasse sin samboerdefinisjon for dem som har rettigheter i Statens Pensjonskasse, slik at den nå også inkluderer samboere av samme kjønn. Finansdepartementet har ikke fulgt opp det som må være en konsekvens av denne endringen, nemlig å endre sin samboerdefinisjon, slik at den i forhold til private forsikringsordninger også ivaretar samboere av samme kjønn. Hva vil Regjeringa nå gjøre for å få slutt på den diskriminering vi i dag fremdeles har?»

Brevet er vedlagt enkelte opplysninger som bakgrunn for spørsmålet. Det vises bl.a. til at Finansdepartementet endret samboerdefinisjonen i tidligere forskrift om Egen pensjonsforsikring etter skatteloven (EPES) slik at samboere av samme kjønn ble likestilt med samboere av motsatt kjønn. Forskriftsendringen ble fastsatt ved kgl. res. 18. oktober 1996. Det vises i Deres brev videre til at Kredittilsynet har sendt ut et rundskriv til alle forsikringsselskap og informert om at samboere defineres som to personer av motsatt kjønn. Rundskrivet det vises til, er et brev fra Kredittilsynet til alle livsforsikringsselskaper 22. juni 1994. Kopi av rundskrivet følger vedlagt.

Som det også delvis framgår av Deres opplysninger, er det ikke lenger forskjellsbehandling mellom samboere av samme og motsatt kjønn i de skattefavouriserte pensjonsforsikringer som det er gitt forskrifter om i medhold av skatteloven. Jeg viser til forskrift 28. juni 1968 nr. 3 om private tjenestepensjonsordninger etter skatteloven (TPES) som gjelder kollektive ordninger og forskrift 25. september 1997

nr. 1023 om individuelle pensjonsavtaler (IPA som erstatter tidligere EPES). IPA-forskriften likestiller samboere av samme og motsatt kjønn, jf. definisjonen i § 1-2. TPES-forskriften åpner ikke for samboerforsikring hverken for samboere av samme eller motsatt kjønn. Ektefeller og registrerte partnere likestilles i medhold av reglene i partnerskapsloven, jf. TPES-forskriften § 5 annet ledd og partnerskapsloven § 3 annet ledd. Skattefaviserte tjenestepensjonsordninger er for tiden til vurdering i departementet i forbindelse med oppfølgingen av NOU 1998:1 om ny lov om foretakspensjon. I utredningen foreslås det å innføre samboerforsikring i skattefaviserte tjenestepensjonsordninger. Etter forslaget likestilles samboere av samme og motsatt kjønn.

Kredittilsynet fører kontroll med forsikringsvilkårene i livs- og pensjonsforsikring, og gir i den forbindelse visse retningslinjer til livsforsikringsselskapene. Rundskriv til livsforsikringsselskapene ved Kredittilsynets brev 22. juni 1994 omhandler ektefelle/partnerskaps- og samboerforsikring. Når det gjel-

der samboerforsikring, baserer rundskrivet seg på samboerdefinisjonen i EPES-forskriften slik den lød før endringen i 1996 (se over) og på det siste utkastet til ny forskrift om private tjenestepensjonsordninger som forelå da rundskrivet ble sendt ut. Kredittilsynet forutsetter i rundskrivet at samboerdefinisjonen i forsikringsvilkårene for samtlige bransjer fortsatt kun skal gjelde samboere av forskjellig kjønn, og at selskapene om nødvendig endrer sine forsikringsvilkår i samsvar med det.

På bakgrunn av endringen av samboerdefinisjonen i EPES-forskriften, som er videreført i IPA-forskriften, og forslaget til ny lov om foretakspensjon i NOU 1998:1, har departementet bedt Kredittilsynet om å endre sin retningslinje på dette punktet slik at den blir i samsvar med gjeldende regler. En slik endring av retningslinjene må anses som en oppfølging av de regelendringer som har funnet sted i tidsrommet etter 1994. Vedlagt følger til orientering dagens brev om dette fra Finansdepartementet til Kredittilsynet.

Spørsmål nr. 208.

Innlevert 5. juni 1998 av stortingsrepresentant Øystein Djupedal.

Besvart 10. juni 1998 av finansminister Gudmund Restad.

Spørsmål:

«Er det i tråd med Regjeringas fordelingspolitikk å dele ut nye skattelettelser til rederiene samtidig som kommuner og lønnsinntagere får beskjed om å stramme inn?»

Begrunnelse:

I revidert budsjett kap. 4.5.1 foreslås det å utvide rederibeskatningsordningen til også å omfatte skipsaksjeselskap som deltar i poolsamarbeid. Dette skal gis tilbakevirkende kraft fra 1. januar 1996.

Svar:

I Revidert nasjonalbudsjett 1998 pkt 4.5.1 går Regjeringen inn for at det i budsjettet for 1999 fremmes forslag om endringer i skatteloven § 51-A, slik at skipsaksjeselskap kan delta i ordinært poolsamarbeid uten at dette diskvalifiserer fra ligning etter rederibeskatningsordningen.

Rederivirksomhet utøves ofte i et poolsamarbeid mellom flere rederier. Slik reglene i dag er utformet,

vil deltakelse i poolsamarbeid ofte medføre at rederiet er diskvalifisert fra ligning etter rederibeskatningsordningen. Dette kan ikke anses å være en tilsiktet konsekvens av regelverket, men en følge av at problemstillingen ikke ble behandlet i tilstrekkelig bredde under utarbeidelsen av reglene. I Ot prp nr 11 (1996-97) uttaler departementet seg kort om deltakelse i poolsamarbeid, men uten å vurdere den aktuelle problemstillingen.

Når Regjeringen varsler forslag om endringer i skatteloven § 51-A, slik at andel i poolsamarbeid blir en tillatt eiendel for skipsaksjeselskapet, skjer dette for å følge opp de intensjoner som lå til grunn for etableringen av den særskilte ordningen for skipsfartsbeskatning. Det varslede forslaget til lovendring må derfor anses som en oppretting av systemet, for å avhjelpe svakheter ved utformingen av regelverket. En slik endring vil føre til at rederibeskatningsordningen får sin tilsiktede virkning.

Spørsmål nr. 209.

Innlevert 4. juni 1998 av stortingsrepresentant Erik Solheim.

Besvart 12. juni 1998 av utenriksminister Knut Vollebæk.

Spørsmål:

«På diplomatkonferansen i Roma den 15. til 17. juni forventes det at en rekke land vil vedta statuttene som etablerer en fast internasjonal straffedomstol. Amnesty International har laget et dokument, «The international Court - 16 fundamental principles for a just, fair and effective international criminal court», som setter opp 16 fundamentale prinsipper for en slik domstol. På hvilken måte vil Utenriksministeren arbeide for at de prinsippene som Amnesty skisserer i sitt dokument blir reflektert i straffedomstolens statutter?»

Svar:

Spørsmålet om en permanent straffedomstol ble drøftet av FNs folkerettsdomstol i Genève i 1948. Arbeidet ble imidlertid lagt på is på 1950-tallet og kom først opp igjen på FNs generalforsamling i 1992.

Norge har i lengre tid vært en pådrivernasjon i arbeidet med å etablere en slik permanent internasjonal straffedomstol. Amnesty International har vist stor interesse for dette arbeidet og har bidratt med en rekke innspill og forslag. Jeg vil understreke betydningen av Amnesty Internationals engasjement i saken. Det er viktig at frivillige organisasjoner er pådrivere og skaper debatt om denne type spørsmål.

Norge vil delta aktivt i Roma-konferansen med den klare målsetting: å fremforhandle en avtale som etablerer en handlekraftig og uavhengig domstol som også har bred støtte blant deltagerstatene. Amnesty's synspunkter er et meget nyttig bidrag i så måte. Den nevnte målsettingen forutsetter at en rekke uavklarte spørsmål, så vel av politisk som av rettslig art, løses i løpet av konferansen. Som i enhver internasjonal konferanse som skal ta stilling til vanskelige spørsmål, må det regnes med kompromisser på mange punkter. Det er imidlertid for tidlig og skadelig for forhandlingene å gå inn på dette i større detalj her og

nå. Jeg ønsker heller å nevne enkelte målsettinger som er viktige sett med norske øyne.

For det første legges det vekt på å inkludere en begrenset forbrytelseskatalog i Domstolens vedtekter, nemlig den såkalte "harde kjerne" bestående av folkemord, forbrytelser mot menneskeheten og alvorlige krigsforbrytelser. Vi mener at listen eventuelt kan utvides i forbindelse med en revisjon av vedtektene noen år etter ikrafttredelsen, på grunnlag av en revisjonsklausul. For den nevnte harde kjernen av forbrytelser bør Domstolen i utgangspunktet ha iboende jurisdiksjon som innebærer at alle parter i avtalen automatisk binder seg til å akseptere Domstolens myndighet, slik at den ikke behøver å innhente staters samtykke i hver enkelt sak.

Videre vil Norge vektlegge prinsippet om komplementaritet mellom Domstolen og nasjonale domstoler. I praksis innebærer dette prinsippet at Domstolen først kan tre i funksjon dersom nasjonale domstoler ikke gjennomfører en reell straffeforfølgning i en aktuell situasjon. Stater og FNs Sikkerhetsråd bør ha en adgang til å henvise slike situasjoner til Domstolen, og Norge ønsker at også Domstolens hovedanklager skal kunne ta opp til behandling generelle situasjoner på eget initiativ. Under enhver omstendighet må hovedanklageren ha full uavhengighet i forhold til politiske krefter ved straffeforfølgningen av individuelle saker.

Spørsmålet om hvilke straffesanksjoner Domstolen skal kunne idømme, diskuteres i en egen arbeidsgruppe under norsk ledelse. For Norge vil det være uaktuelt å akseptere bruken av dødsstraff slik som enkelte stater har foreslått.

For øvrig vises det til at Utenriksdepartementet har laget et "fakta-ark" om straffedomstolen, som nylig ble distribuert til pressen og de politiske partiene på Stortinget. Det følger vedlagt til ytterligere orientering.

Spørsmål nr. 210.

Innlevert 5. juni 1998 av stortingsrepresentant Kristin Krohn Devold.

Besvart 15. juni 1998 av utenriksminister Knut Vollebæk.

Spørsmål:

«På hvilken måte kan norske myndigheter bidra til å sikre at ikke samværsretten etter samlivsbrudd forhindres ved at den ene av foreldrene flytter til utlandet med barna?»

Begrunnelse:

Vi er kjent med en sak som var omtalt i Aftenposten flere ganger bl.a 22. april og 3. oktober 1997, hvor en av de ansatte ved UD/UNICEF har tatt jobb i Marokko sammen med sin samboer som har to barn fra tidligere samboerskap i Norge. Barnas far blir på denne måten effektivt forhindret fra å utøve den samværsrett han ble tildelt ved samlivsbruddet.

Norske myndigheter bør vurdere å bidra gjennom sitt arbeidsgiveransvar eller på andre måter slik at samværsretten blir reell. Der igjennom kan barna få den kontakt med sin far som både de og faren ønsker.

Svar:

Den konkrete saken som foranlediger representantens spørsmål, dreier seg om en norsk borger som

etter normale ansettelsesprosedyrer har blitt ansatt som juniorekspert av UNICEF. Vedkommende har på et senere tidspunkt inngått ekteskap i Norge. Utenriksdepartementet var ved vedkommendes utreise ikke kjent med at det eksisterte noen problemer av den art det vises til.

Vedkommende har siden 1996 tjenestegjort i Marokko for UNICEF. Organisasjonen er både av junioreksperten selv og fra departementets side gjort kjent med saken. I henhold til juniorekspertavtalen med UNICEF kan organisasjonen anmode om at vedkommende ytterligere forlenger sin kontrakt med ett år. Utenriksdepartementet anser dette som en sak mellom junioreksperten og UNICEF. I de løpende juniorekspertprogrammene som er en del av Norges samarbeid med FN-systemet, har norske myndigheter ikke arbeidsgiveransvar.

Der hvor norske myndigheter bærer arbeidsgiveransvaret og spørsmål om samværsrett er aktuelt, vil det ved den enkeltes tjenestegjøring bli tatt hensyn til rettslige vedtak og avtaler mellom de berørte parter.

Spørsmål nr. 211.

Innlevert 5. juni 1998 av stortingsrepresentant Tore Nordtun.

Besvart 10. juni 1998 av sosialminister Magnhild Meltveit Kleppa.

Spørsmål:

«Det vises til den skattemessige forskjellsbehandlingen mht. arbeidsgivers fradragsrett for pensjonsutgifter der virksomheter med kommunalt avtalte pensjonsordninger ikke gis rett til fradrag. Er Sosialministeren innstilt på å gi dispensasjon for kommunalt eide virksomheter, slik at disse får samme fradragsrett for pensjonsutgifter som virksomheter som har pensjonsordning i Statens Pensjonskasse, inntil det foreligger en eventuell ny lov om foretakspensjon, jf. NOU 1998:1.

Begrunnelse:

Det vises til de klare bindinger som foreligger mellom de tariffestede pensjonsordningene i kommunal sektor og Statens Pensjonskasse som gjør at ordningene har sterke likhetstrekk, og derfor bør behandles skattemessig likt.»

Svar:

Stortingsrepresentanten Tore Nordtun reiser spørsmål om jeg er innstilt på å gi dispensasjon for kommunalt eide virksomheter, slik at disse får samme fradragsrett for pensjonsutgifter som virksomheter med pensjonsordning i Statens Pensjonskasse inntil det foreligger en eventuell ny lov om foretakspensjon, som det nylig er lagt fram utkast til i NOU 1998:1.

Dette spørsmålet reiser en del vanskelige problemstillinger som jeg trenger mer tid til å vurdere.

Tillegg til svar 12. oktober 1998:

Etter skatteloven § 44 første ledd kan foretak få inntektsfradrag for pensjonspremie når en pensjonsordning enten er pålagt i eller i henhold til lov, eller er i samsvar med regler om private tjenestepensjonsordninger (TPES-reglene).

De aktuelle tjenestepensjonsordningene for fristilte kommunale foretak er tariffbestemte, ikke lov-pålagde. De fyller heller ikke kravene etter TPES-reglene, og gir dermed ikke adgang til inntektsfradrag for pensjonspremie. Blant annet blir avtalefestet pensjon (AFP) beregnet som tjenestepensjon mellom 65 og 67 år.

Etter TPES-reglene § 15 har Sosial- og helsedepartementet adgang til å dispensere fra reglene dersom det foreligger "særlige grunner". Ved dispensasjon vil de fristilte foretakene få inntektsfradrag for utgifter til pensjonspremie selv om pensjonsordningen ikke oppfyller vilkårene i TPES-reglene.

På grunn av kraftverksbeskatningen som ble innført fra 1997, har departementet i samråd med Finansdepartementet kommet til at det foreligger en slik særlig grunn for kraftverk som er offentlig heleide, fordi de er i en skattemessig endret situasjon. Departementet har således gitt om lag 120 midlertidige dispensasjoner fram til den nye loven om foretakspensjon er innført. Dispensasjonene er gitt for tre år, og det er sett bort fra en privat eierandel på inntil to prosent.

NOU 1998:1 Utkast til lov om foretakspensjon foreslår å regulere *alle* skattepliktige foretak, private og offentlige.

Departementet har også fått søknader om dispensasjon fra kraftverk med private eierandeler og andre fristilte foretak som busselskap og pensjonskasser. Departementet har avslått om lag 75 slike søknader fordi disse enten ikke er hovedsakelig offentlig eid eller ikke er i en endret skattemessig situasjon. Det foreligger da ikke noen "særlig grunn" til å gi dem dispensasjon.

Når det gjelder spørsmålet om det foreligger skattemessig forskjellsbehandling i forhold til arbeidsgiveres fradragsrett for pensjonspremier mellom kommunale og statlige tjenestepensjonsordninger, må følgende bemerkes:

Statlige selvstendige foretak kan *fortsette som medlemmer* i Statens Pensjonskasse og få skattefradrag som "lovbestemt ordning" når Stortinget treffer vedtak om det. Jeg ser at dette kan virke som skattemessig ulikhet mellom fristilte foretak i stat og kommune. Dette gjelder imidlertid bare for forholdsvis få foretak i statlig sektor, mens det etter hvert blir stadig flere innen kommunal sektor.

De selvstendige foretakene kan få inntektsfradrag når de innretter seg etter reglene for private tjenestepensjonsordninger, slik de må gjøre i privat sektor. Jeg mener således at det ikke foreligger skattemessig forskjellsbehandling mellom kommunale og private tjenestepensjonsordninger. Å behandle fristilte kommunale foretak annerledes enn foretak i privat sektor, vil være en klar forskjellsbehandling.

Pensjon etter TPES-reglene kombinert med en tidligpensjonsordning som avtalefestet pensjon (AFP), skulle kunne gi en tilfredsstillende pensjonsløsning også for ansatte i fristilte foretak som tidligere var kommunale virksomheter. Det største problemet synes å være at de ikke blir godtatt innenfor overføringssystemet for offentlige pensjonsordninger.

Det er ellers mulig å tilpasse pensjonsordningen til TPES-reglene og få inntektsfradrag for denne delen av pensjonsplanen.

Departementet har funnet det vanskelig å dispensere i større grad enn nevnt, fordi det ikke foreligger en særlig grunn.

Spørsmål nr. 212.

Innlevert 5. juni 1998 av stortingsrepresentant Sigrun Eng.

Besvart 12. juni 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Kan statsråden medverke til at Stortingets fleirtalsvedtak ifrå 1991-92 om bygging av sykkel/gangveg der vegen vert nytta til skuleveg, og Hol kommune sitt gravearbeid kan gjerast i ein operasjon, og i eit spleiselag?»

Begrunnelse:

I samband med stamvegsvedtaket Innst. S. nr. 218 (1991-92) mellom Oslo-Bergen Rute 16 vart vegen gjennom Hallingdal «utpeikt» til midlertidig stamveg.

Ved votering fekk forslag nr. 6 fleirtal 129-20:

«Den sterkt økende trafikken som følger av etablering i 1991 av helårs ferjefritt samband Bergen-Oslo over Aurland-Hol, har ført til behov for gang- og sykkelstier der traseen går gjennom tettbygde strøk og hvor vegene nyttes som skuleveg. Stortinget ber Regjeringen snarest bygge ut nødvendige trafikksikrings- og miljøtiltak i de hardest belastede områder som Bogeparsellen, Trengereid, Aurland, Hovet og Skattebøl og videre langs rv 7 mot Hønefoss.»

Det har gått lang tid sidan vedtaket vart gjort. Ein del av sykkel/gangvegane er utført, men gjennom Hovet i Hol kommune står det att ein god del.

Det er og på denne parsellen delar av vegen er smal og uoversiktleg. Hol kommune skal no igang med legging av kloakk og vassledningar på deler av strekkingen.

Svar:

Eg kan opplyse om at Statens vegvesen Buskerud har utarbeida ei prioritert liste over gang- og sykkelveg langs riksvegane i Buskerud. Denne prioriteringa vart stadfesta av Hovudutvalet for Samferdsel i Buskerud 16. desember 1997.

Gang- og sykkelvegprosjektet Djupedalen - Brattåker langs riksveg 50 i Hol kommune er her prioritert som prosjekt nr 39. Den prioriterte lista over

gang- og sykkelveg langs riksvegane i Buskerud skal reviderast innan utgangen av 1998, og det er derfor uvisst kva plassering dette prosjektet får etter revisjonen.

Statens vegvesen Buskerud opplyser vidare at dette prosjektet ikkje vil bli tatt opp til planlegging no sidan prosjektet er såpass lågt prioritert lokalt.

Eg er samd i at det kan vere rasjonelt å byggje gang- og sykkelveg samtidig med at kommunen legg kloakk og vassledningar på deler av strekkinga. Eg vil likevel vise til at prosjektet er lågt prioritert av fylkeskommunen, og eg vil ikkje overprøva dei lokale styresmakter i ei sak som denne.

Spørsmål nr. 213.

Innlevert 5. juni 1998 av stortingsrepresentant Erik Solheim.

Besvart 11. juni 1998 av justisminister Aud-Inger Aure.

Spørsmål:

«Ifølge et oppslag i ukeavisen Ny Tid nr. 21 kan hutuer som var innblandet i folkemordet i Rwanda ha kommet til Norge som flyktninger. Hva vil Justisministeren gjøre for å forsikre seg mot at masse mordere fra Rwanda ikke får opphold i Norge, og vil mennesker som er beskyldt for slike alvorlige forbrytelser bli sendt tilbake til Rwanda eller til den internasjonale straffedomstolen i Arusha?»

Svar:

Spørsmålet har relevans både i forhold til eventuelle spontane asylsøkere fra Rwanda som ankommer Norge, og i forhold til eventuell gjenbosetting gjennom FNs Høykommissær for flyktninger (UNHCR).

Asylsøkere som ankommer Norge, blir avhørt med sikte på å få frem de korrekte opplysninger om deres bakgrunn og grunnlag for å søke asyl i Norge. Det er i den forbindelse av sentral betydning å få frem deres riktige identitet, idet norske myndigheter i størst mulig utstrekning vil unngå å gi opphold til en utlending vi ikke er sikre på hvem er.

Selv om det skulle vise seg at en asylsøker er mistenkt for delaktighet i folkemordet i Rwanda, er det

ikke nødvendigvis slik at vedkommende ikke får opphold i Norge. Norske myndigheter returnerer ikke personer til land der de risikerer dødsstraff, slik tilfelle er i Rwanda for dem som er mistenkt for delaktighet i folkemordet der.

Jeg opplyser for ordens skyld at forhold av nevnte art hos asylsøkeren antakelig vil innebære at han/hun utelukkes fra flyktningstatus i Norge, selv om de øvrige vilkårene for å kunne anses som flyktning i medhold av utlendingsloven og flyktningkonvensjonen skulle være oppfylt.

Når det gjelder personer som er etterlyst av FNs Internasjonale straffetribunal for Rwanda, vil norske myndigheter tilstrebe å etterkomme eventuell arrestordre med påfølgende overføring til tribunalet (domstolen i Arusha).

Spørsmålet har som nevnt også en side til gjenbosetting av flyktninger gjennom UNHCR. Jeg er kjent med at UNHCR benytter seg av en utvelgelsesprosess som skal sikre at personer som har gjort seg skyldig i folkemord, krigsforbrytelser m.v. ikke blir gjenbosatt, og forutsetter at denne ordningen fungerer etter sin hensikt.

Spørsmål nr. 214.

Innlevert 8. juni 1998 av stortingsrepresentant Steinar Bastesen.

Besvart 16. juni 1998 av kulturminister Anne Enger Lahnstein.

Spørsmål:

«Foreligger det fra kompetent hold skikkelige grunnundersøkelser for grunnforholdene på Vestbanen?»

Begrunnelse:

I forbindelse med lokalisering av opera i Oslo og forslaget fra Kulturdepartementet om å legge operaen på Vestbanen er jeg blitt kjent med at det er meget vanskelige og problematiske grunnforhold i området Rådhuset - Skansen - Vestbanen. Det er dårlig bunn og sannsynligvis Alun skifer. Når det så går 2 tunneler under området, avløpstunnel mellom Skansen og Vestbanen og veitunnelen under området blir jeg betenkt.

For at beslutningsgrunnlaget for Stortinget skal bli best mulig må det fremlegges en grundig rapport om grunnforholdene i området hvor operaen er planlagt bygget.

Svar:

Jeg viser til brev av 8. juni d.å. hvor stortingsrepresentant Bastesen stiller følgende spørsmål:

«Foreligger det fra kompetent hold skikkelige grunnundersøkelser for grunnforholdene på Vestbanen?»

I notat av 10. juni, vedlagt brev av 9. s.m., har Statsbygg redegjort for de grunnundersøkelser som er gjort for Vestbanen og resultatet av disse. Brevet m/notat fra Statsbygg er vedlagt som svar på representantens spørsmål. Vedlagt er også en teknisk utredning om grunnundersøkelse for Vestbanetomta utført av SCC Kummeneje («DNO – Teknisk utredning om grunnarbeider inkl. kalkulasjon for 3 alternative tomter», av 6. desember 1996).

Vedlegg til svar:

UTTALELSE TIL SPØRSMÅL VEDRØRENDE ST.PRP. NR. 37 (1997-98) OM NYTT OPERAHUS GRUNNUNDERSØKELSER PÅ VESTBANEN

Vi viser til brev fra KD dater 08.06.98 der Statsbygg blir bedt om å redegjøre for hvilke grunnundersøkelser som foreligger på Vestbanen.

I vedlagt notat redegjøres det for hvilke grunnundersøkelser som er gjort og resultatet av disse. Rapport fra Kummeneje er tidligere oversendt sammen med brev av 14. mai 1998.

NY OPERA - GRUNNFORHOLD VESTBANE-TOMTA

Det vises til henvendelse vedrørende grunnforhold på vestbanetomta.

Grunnforhold:

På oppdrag fra Statsbygg har Kummeneje utredet spørsmålet. I brev av 06.12.96 er følgende rapportert.

Grunnlag for vurderingene er:

- Fjelldybder fra undergrunnskart for Oslo
- Prøvetakinger utført av NSB
- Vingeboringer utført av Oslo kommune

Grunnforhold på vestbanetomta:

Terrengnivå på tomta er på ca kote +2. Dybde til fjell er 1-14 m. Øverste 1-2 m av løsmassene består av fylling. I fyllingen kan det være problemer med forurenset grunn. Under fyllingen er det øverst tørrskorpeleire over meget bløt leire. Noe morene nærmest fjell. Det er så vidt vites ikke alunskifer problematisk knyttet til tomta.

Forhold til vegtunnel:

Det er forutsatt en maksimal dybde på utgravingen til operaen på 13 meter. Det vil si kote -11. Vegtunnelen ligger i en dybde på under kote - 30. under den aktuelle tomten.

Det er i forbindelse med byggingen av tunnelen tatt hensyn til mulig fundamentering av fremtidig bebyggelse over tunnelen.

OVA-tunnel:

Denne ligger på ca kote -14 - -15 under tomta. Det betyr at selve utgravningen ikke kommer i konflikt med tunnelen. Det må under prosjektering av operaen tas hensyn til dette, ved at bæresystemet unngår tunneltraseen. Da tunnelen er relativt liten ansees ikke dette som problematisk.

Ytterligere undersøkelser:

Det vil ved et eventuelt prosjekt som normalt bli utført ytterligere grunnundersøkelser.

Håkon F. Halvorsen Egil Eide

Kopi:

Oddvar Dahl P1

Vedlegg til svar:

Statsbygg 10. des. 1996 SAKSNR. 91/0187 - 111

Spørsmål nr. 215.

Innlevert 8. juni 1998 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen.

Besvart 15. juni 1998 av fiskeriminister Peter Angelsen.

Spørsmål:

«I oktober i fjor søkte et eksportfirma om lisens for eksport av hvalspekk til Island. Til dags dato har firmaet enda ikke fått svar på sin søknad. Meg bekjent finnes det ingen hjemmel for å nekte lisens for eksport av hvalprodukter til Island. Vil fiskeriministeren sørge for at lisens innvilges, og når kan firmaet forvente svar på sin søknad?»

Svar:

Det antas at søknaden det refereres til er søknad om eksportlisens for eksport av hvalspekk til Island av 24. oktober 1997.

Departementet mottok den aktuelle søknad 27. oktober 1997. Departementet etterspurte importtillatelse fra islandske myndigheter, og mottok dette fra søker 10. desember 1997. Det ble sendt et foreløpig svar til søker ved brev av 19. januar 1998. Under saksbehandlingen har det vært jevnlig muntlig kon-

takt med søker. Jeg viser senest til uformelt møte med søker 26. mai d.å.

Forskrift av 9. juli 1993 nr. 598 om eksportlisens ved eksport av fisk og fiskevarer samt sjøpattedyr og produkter av sjøpattedyr (eksportlisensforskriften) fastsetter krav om eksportlisens ved eksport av vågehval. Forskriften ble gitt i medhold av lov av 13. desember 1946 nr. 30 om utførsleforbud. Denne lov er nå avløst av lov om innførsle- og utførslerregulering av 6. juni 1997 nr. 32, som etter § 5 gir eksportlisensforskriften fortsatt gyldighet.

Den omsøkte lisens er den første søknaden departementet har hatt til behandling etter den førnevnte endringen i hjemmelsgrunnlaget. Dette har foranlediget en lengre behandlingstid enn hva som ellers kunne påregnes. Jeg kan ikke på nåværende tidspunkt uttale meg om utfallet i saken, men departementets siktemål er at svaret skal foreligge innen utgangen av juni måned.

Spørsmål nr. 216.

Innlevert 8. juni 1998 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen.

Besvart 16. juni 1998 av landbruksminister Kåre Gjønnes.

Spørsmål:

«Fylkesmannen i Nordland har underkjent et vedtak i Hadsel Kommunestyre hvor kommunen har vedtatt som målsetting en liberal fordelingspolitikk for boligbygging utenom de regulerte områder. Dette for å stanse en ytterligere nedgang i folketall i kommunens utkanter. Vil statsråden sørge for at Hadsel kommunes vedtak stadfestes og at nærdemokratiet i kommunen får fungere?»

Begrunnelse:

I K-sak 117/97, vedtok kommunestyret følgende forslag med 30 mot 7 stemmer:

«Utenom de regulerte områder har Hadsel kommune som målsetting at det skal være en liberal fordelingspolitikk for boligbygging.»

Bakgrunnen for kommunestyrets vedtak er naturlig nok en kontinuerlig og langvarig nedgang i folketall i kommunens utkantområder, bl.a. på grunn av en meget restriktiv fradelingspolitikk.

Fylkesmannen i Nordland har underkjent kommunestyrevedtaket. I Hadsel ser vi tydelige eksempler på at fylkesmannens håndtering av lovverket (jordloven) aktivt kan bidra til å avfolke bygder. Det må for så vel fylkesmannen som for statsråden være «særlige grunner» som ligger bak avslaget og overprøvingen av kommunestyrets vedtak. Kommunestyret gjør naturlig nok sitt ytterste for å hindre avfolkning utenom de regulerte områder i kommunen. Det er derfor naturlig at det spørres om fylkesmannens politikk i Nordland på dette området er i tråd med Regjeringens og Stortingets mål.

Svar:

Svaret på dette spørsmål er utarbeidet i samråd med Miljøverndepartementet.

Hadsel kommune vedtok i sak Ks-117/97 arealdelen til kommuneplanen.

Vedtaket innebar bl.a. at kommunen utenom de regulerte områder skal ha som mål at det skal være en liberal fradelingspolitikk for boligbygging.

Jeg vil først få bemerke at dette spørsmålet gjelder plan- og bygningsloven. Plandelen av denne loven hører under Miljøverndepartementet.

Slik jeg forstår brevet fra fylkesmannen datert 13.02.98 er ikke dette noen underkjenning av kommunestyrets vedtak. Fylkesmannen påpeker i brevet at de endringer som kom til i kommuneplanens arealdel ved behandlingen i kommunestyret ikke kan anses juridisk bindende. De to nye boligområdene som er tatt inn ved kommunestyrets behandling, er ikke behandlet i samsvar med reglene i plan- og bygningsloven. Vedtaket oppfattes derfor av fylkesmannen som en oppfordring til å utarbeide reguleringsplaner.

Når det gjelder spredt boligbygging i LNF-områder er det åpnet for en slik ordning gjennom plan- og bygningsloven § 20-4, andre ledd bokstav c. Der sies følgende:

«For områder nevnt i første ledd nr. 2 kan gis bestemmelser om omfang og lokalisering av spredt bo-

ligbebyggelse og ervervsbebyggelse som ikke er tilknyttet stedbunden næring, og om fritidsbebyggelse, herunder stille krav om bebyggelsesplan.»

Av Miljøverndepartementets veileder til kommuneplanens arealdel (T-1127) går det fram at både omfang, lokalisering og type bebyggelse/formål skal angis for at bestemmelsen skal bli juridisk bindende. Kommunestyrets vedtak inneholder ingen slik avgrensning og oppfyller derved ikke lovens krav. Skal det derfor oppføres boliger i LNF-område kreves det dispensasjon i henhold til plan- og bygningsloven § 7, hvor »særlige grunner» må foreligge. Dette er også påpekt i fylkesmannens brev.

Til orientering kan opplyses at Miljøverndepartementet og Landbruksdepartementet i fellesskap har sendt et brev til alle landets fylkesmenn hvor det gjøres rede for behandling av dispensasjonsaker i de tilfelle der også behandling etter jordlovens bestemmelser (§§ 9 og 12) er nødvendig.

Spørsmål nr. 217.

Innlevert 8. juni 1998 av stortingsrepresentant Bjørn Hernæs.

Besvart 12. juni 1998 av sosialminister Magnhild Meltveit Kleppa.

Spørsmål:

«Ifølge Ringsaker Blad taper en uføretrygdet 20 000 kroner pr. år ved å gå tilbake i arbeidslivet i halv stilling. Mannen arbeider nå inn til maksimumsbeløpet på kr. 42.500.- i tillegg til uføretrygden, men føler seg nå sterk nok til å arbeide i halv stilling. Han har også tilbud på en slik halv stilling. Samfunnet burde sette stor pris på en slik holdning i forhold til trygd og arbeide, men mannen opplever i stedet å bli kraftig straffet på pungen. Vil statsråden se på regelverket, og på denne saken?»

Svar:

For å få rett til uførepensjon må evnen til å utføre inntektsgivende arbeid være redusert med minst 50%. Ved vurderingen av hvor mye inntektsevnen er redusert, dvs hvor høy uføregraden er, skal inntektmulighetene før og etter uføretidspunktet sammenlignes. Det skal som hovedregel tas hensyn til all pensjonsgivende inntekt ved denne vurderingen.

En fastsatt uførepensjon kan revurderes dersom det skjer en vesentlig endring i de forholdene som ble lagt til grunn ved tilståelsen. Pensjonen kan da bli redusert eller falle bort.

Uførepensjonister bør stimuleres til å utnytte sin restinntektsevne og ta del i arbeidslivet. Dette er bakgrunnen for at uførepensjonister kan ha en inntekt på

opptil kr 42 500.- uten å risikere at uførepensjonen blir redusert eller faller bort. Pensjonsgivende inntekt opp til en «friinntektsgrense» på 1 grunnbeløp regnes med andre ord ikke som en vesentlig endring. Dette gjelder både personer med full og gradert pensjon. Personer med gradert uførepensjon kan ha en deltidsstilling i tillegg til pensjonen, og således utnytte sin restinntektsevne. Friinntektsgrensen ble hevet fra ½ til 1 grunnbeløp fra 1. mai 1997. Dette var ett av flere tiltak som ble vedtatt for å gjøre uførepensjonsordningen mer fleksibel og gjøre det mulig for uførepensjonister å delta i arbeidslivet i større grad enn tidligere.

Uførepensjonister har ikke rett til å ha friinntekt før det er gått ett år fra uførepensjon blir innvilget eller endret. Det første året etter at uførepensjon er innvilget eller uføregraden endret, regnes all inntekt for å være en vesentlig endring. Det som kalles «friinntekt» er med andre ord ikke et fribeløp som alle uførepensjonister kan ha, men et «slingringsmonn» ved vurderingen av om det er skjedd en vesentlig endring slik at uføregraden skal revurderes.

Regelen om ventetid på ett år før uførepensjonister får rett til å ha en inntekt på inntil 1 grunnbeløp (friinntekten) fulgte tidligere av praksis, men ble lovfestet med virkning fra 1. mai 1997. Det var ingen merknader til forslaget om å lovfeste denne regelen under stortingsbehandlingen.

Dersom reglene om friinntekt skulle gjelde allerede kort tid etter at uføregraden ble fastsatt, ville det kunne medvirke til uheldige tilpasninger til regelverket. Dersom uførepensjonister har en ubrukt restinntektsevne kort tid etter at de har fått innvilget eller endret uføregraden, kan det tyde på at uføregraden er fastsatt på uriktig grunnlag.

Konklusjon:

Departementet vurderer kontinuerlig behovet for å endre reglene, dersom det viser seg at de slår uheldig ut for enkelte grupper. Etter min oppfatning er det imidlertid for tiden ikke grunnlag for å vurdere en endring av disse reglene.

Regjeringen tar for øvrig sikte på å gjennomgå uførepensjonsordningen i forbindelse med den bebudede Stortingsmelding om utjamning i levekår.

Spørsmål nr. 218.

Innlevert 8. juni 1998 av stortingsrepresentant Trond Helleland.

Besvart 15. juni 1998 av kulturminister Anne Enger Lahnstein.

Spørsmål:

«I kommuneøkonomiproposisjonen (St.prp. nr. 60) side 40, post 3.5.5.1 Kap 324 Teater og operaformål blir det opplyst om at man fra og med 1999 skal overføre ni teatre fra post 71 til post 60 på Kulturdepartementets budsjett kap. 324. Har den foreslåtte endringen vært ute på høring hos de berørte institusjoner, og kan statsråden gi en mer utførlig begrunnelse for hva den foreslåtte endringen vil bety for institusjonene og for statens forpliktelser overfor disse?»

Svar:

Som det står på side 40 i St prp nr 60 (1997-98) Om kommuneøkonomien 1999 m.v. tar Kulturdepartementet sikte på å desentralisere forvaltningsansvaret for ni teaterinstitusjoner til fylkeskommunene fra og med 1999 ved å overføre tilskuddene som i dag ligger på post 71 til post 60 på Kulturdepartementets budsjett, jf. redegjørelsen nedenfor.

Forslaget til omlegging omfatter Hedmark Teater, Agder Teater, Teater Ibsen, Haugesund Teater, Teatret Vårt, Hordaland Teater, Nye Carte Blanche, Sogn og Fjordane Teater og Nordland Teater.

Forslag til omlegging vil berøre følgende fylkeskommuner: Nordland, Sogn og Fjordane, Hordaland, Møre og Romsdal, Rogaland, Vestfold, Telemark, Vest-Agder, Aust-Agder og Hedmark. Både Agder Teater og Teater Ibsen har to fylkeskommunale eiere, henholdsvis Aust-Agder og Vest-Agder og Vestfold og Telemark.

Som ledd i den innarbeidede konsultasjonsordning med Kommunenes Sentralforbund har departementet forut for kommuneøkonomiproposisjonens framleggelse drøftet desentraliseringsforslaget med Kommunenes Sentralforbund.

Hensikten med omleggingen er å delegere forvaltningsansvar til et nivå som sikrer større nærhet

og bedre kommunikasjon mellom nærmeste overordnede offentlige forvaltningsorgan og tilskuddsinstitusjon.

Ved å budsjettere tilskuddene til teaterinstitusjonene under post 60 Scenekunst i fylkeskommunene vil departementet desentralisere ansvaret til fylkeskommunene, men samtidig gi institusjonene trygghet for statlig medfinansiering ved å øremerke midler.

Det er departementets forutsetning at omleggingen ikke skal føre til en økonomisk nedprioritering av disse teatrene. Statens andel av institusjonenes totale offentlige tilskudd skal således fortsatt utgjøre 70% mens premissene om at de regionale tilskuddene skal utgjøre minst 30% fortsatt vil gjelde. Departementets kontroll med ordningen vil skje gjennom krav til rapportering i det årlige tildelingsbrevet til de respektive fylkeskommunene.

For teaterinstitusjonene vil den foreslåtte omleggingen ikke medføre substansielle endringer i de reelle rammebetingelsene. Omleggingen vil innebære at teaterinstitusjonene rapporterer om sin virksomhet til fylkeskommunene istedenfor direkte til departementet, at budsjettsøknadene blir sendt til fylkeskommunene istedenfor direkte til departementet, og at fylkeskommunene presenterer regionenes samlede prioriteringer for de respektive scenekunstinstitusjonene overfor departementet. Videre vil teatrenes eiere, i all hovedsak fylkeskommuner og kommuner, oppnevne alle styremedlemmene i styrene for teaterinstitusjonene. Fordelen med denne omleggingen er at fylkeskommunene og kommunene er bedre kjent med de lokale forhold og har bedre forutsetninger for løpende vurdering av institusjonenes samlede virksomhetsbetingelser.

Departementet vil, på bakgrunn av behandlingen av kommuneøkonomiproposisjonen, ta kontakt med de berørte institusjonene, og redegjøre nærmere for den ordning som er omtalt ovenfor.

Spørsmål nr. 219.

Innlevert 8. juni 1998 av stortingsrepresentant Gunnar Halvorsen.

Besvart 12. juni 1998 av justisminister Aud-Inger Aure.

Spørsmål:

«Bykle kommune har innbudt fem elever fra sin vennskapskommune Birstonas, Litauen til sommerjobber på Hovden for å tjene penger til videre studier. Elevenes reise og opphold vil bli besørget av Bykle kommune. Dette positive tiltaket for å hjelpe «venner i nød» blir stoppet av regelverket som krever at sommerjobbene først må lyses ut til norsk ungdom før avgjørelse om arbeidstillatelse kan tas av UDI og Arbeidsdirektoratet. Hva kan Justisministeren gjøre for at elevene kan få komme til Bykle?»

Begrunnelse:

Elevene ved Hovden videregående skole i Bykle kommune ønsker å hjelpe fem utvalgte, dårlig bemidlede, elever fra vennskapsbyen Birstonas i Litauen ved å tilby dem sommerjobber i Bykle. Familier har sagt seg villige til å være vertskap og reisene er forutsatt betalt av Bykle kommune.

Bak initiativet står også Foreningen Nordens Forbund som i eget brev har anmodet Utenriksdepartementet om å se velvillig på søknadene fra de fem ungdommene. Forbundet viser til at dersom det må en formell utlysning av sommerjobbene til norske interesserte ungdommer først, skaper dette store problemer for vertskapet i Bykle. Et vertskap som ønsker å benytte sommeroppholdet til å styrke kontakten mellom de to vennskapskommunene. Forbundet antar at det er et prioritert formål at de folkelige kontaktene skal være så gode som mulig mellom Norge og Litauen.

Det kan virke som at den gode hensikt med sommerjobbene ikke fullt ut godtas av norske myndigheter. Dersom praksisplassene lyses ledig i dagspressen, vil norske, svenske eller danske ungdommene komme først i betraktning. Dette har aldri vært meningen med prosjektet. Meningen var å gi fattige skoleelever i en baltisk vennskapsby en økonomisk «håndstrekning» til videre skolegang.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at jeg ser verdien av å åpne for ordninger med utveksling av ungdommer som Bykle kommune her har tatt initiativ til.

Når det gjelder muligheten for at ungdommene skal få innvilget arbeidstillatelse for å sommerjobbe i år, må det foreligge et hjemmelsgrunnlag.

Etter en nærmere vurdering av fremlagte opplysninger til Justisdepartementet i forbindelse med ovennevnte sak, kan jeg opplyse følgende:

Det foreligger ikke hjemmel innenfor gjeldende regelverk, for å gi oppholds-/ arbeidstillatelse til den aktuelle gruppen ungdommer på bakgrunn av Bykle kommunes fremgangsmåte, slik saken nå fremstår.

Den mest aktuelle løsningen vil være at ungdommene blir skaffet sommerjobber innenfor arbeidsmarkedsetatens kvoteprogram for sesongarbeidstillatelse i landbruket. Kvoteprogrammet innebærer at et bestemt antall arbeidsplasser blir gitt til landbruket, og arbeidet er begrenset til å gjelde innhøstingsarbeid. Dette forslaget er allerede formidlet til Bykle kommune.

For å kunne imøtekomme initiativ tilsvarende det Bykle kommune her har vist, vil Justisdepartementet starte arbeidet med en regelverksendring som vil gjøre dette lettere.

For en mer detaljert redegjørelse vises det til vedlagte brev av 04.06.98, fra Justisdepartementet til Kommunal- og regionaldepartementet angående samme sak.

Vedlegg til svar:

Kommunal- og regionaldepartementet
Postboks 8112 Dep.
0032 Oslo

98/05177 TBK/REL04-06-98 VEDRØRENDE SPØRSMÅL OM ARBEIDSTILLATELSE FOR LI- TAUISK UNGDOM

Det vises til Deres telefaks av 18.05.1998, og brev av 26.05.98 fra Utlendingsdirektoratet til Justisdepartementet.

Ut i fra fremlagte opplysninger fremgår det at Bykle kommune ønsker å invitere 4-5 utvalgte ungdommer for å sommerjobbe. Det opplyses at det skal opprettes særskilte stillinger for disse ungdommene, og at det så langt ikke foreligger konkrete arbeidstilbud. Hva slags type arbeid ungdommene skal utføre er noe uklart, men det fremgår at de primært ikke skal jobbe for kommunen. Det opplyses at det vil gjelde arbeid i jordbruket og også arbeid innenfor næringslivet som f.eks. hotell- og restaurantnæringen. Det er på det rene at det ikke gjelder kvalifisert arbeidskraft.

Gjeldende regelverk gir ikke hjemmel for at arbeidstillatelse kan innvilges på grunnlag av en invitasjon fra Bykle kommune til skoleungdommen. Reglene forutsetter en individuell behandling av søknader og et hjemmelsgrunnlag for å innvilge. Utlendingsforskriften § 5 annet ledd bokstav a synes å være et aktuelt hjemmelsgrunnlag.

Betemmelsen stiller krav til at arbeidet må være av en bestemt kategori, enten "typisk sesongregulert virksomhet" eller arbeide i forbindelse med "ordinær ferieavvikling". Det er opplyst at hotell- og restaurantnæringen har stort behov for arbeidskraft i Bykle kommune. Dersom ungdommen tilbys jobber som ferievikarer innenfor denne bransjen, vil dette være en type arbeid som kan omfattes av bestemmelsen.

Forutsatt at ungdommen blir tilbudt arbeid innenfor disse kategoriene og arbeidsmarkedsetaten samtykker, kan arbeidstillatelse innvilges på dette grunnlaget. Stillingene må imidlertid utlyses, og kan derfor bli besatt med innenlandsk arbeidskraft.

Bestemmelsen gir også hjemmel for en spesiell ordning for sesongarbeidstillatelse i landbruket. Her gjelder forenklete søknadsprosedyrer hvis arbeidsgiveren er omfattet av arbeidsmarkedsetatens kvoteprogram dvs. at arbeidsgiveren må ha fått tildelt kvote, og utlendingen er visumfri. Her blir den arbeidskraftsmessige behovsvurderingen foretatt i forkant, og et bestemt antall arbeidsplasser blir gitt til landbruket. Type arbeid innenfor kvoteprogrammet er begrenset og gjelder bare innhøstingsarbeid i landbruket. Arbeidsgiveren søker for utlendingen til politiet som treffer vedtak. Arbeidsmarkedsetaten må samtykke ved å stemple søknaden i forkant.

Ungdommene fra Litauen er visumfrie. Blir ungdommene skaffet arbeid som omfattes av dette kvoteprogrammet, kan arbeidstillatelse innvilges på dette grunnlaget. Det forutsetter imidlertid arbeidstilbud fra godkjente arbeidsgivere. Dersom Bykle kommune samarbeider med arbeidsmarkedsetaten, kan dette

grunnlaget være en mulighet for å få ordnet sommerjobb til ungdommene i år.

Til orientering vil departementet starte arbeidet med en regelverksendring som vil åpne for samarbeid og utveksling mellom land som Bykle kommune har tatt initiativ til. Dette arbeidet vil ta tid, og vil ikke under noen omstendigheter være klart som hjemmelsgrunnlag for denne sommeren.

Etter departementets vurdering vil den enkleste løsningen i år være at Bykle kommune umiddelbart tar kontakt med arbeidsmarkedsetaten og får opplysning om hvilke arbeidsgivere som eventuelt har ledige arbeidsplasser på sin kvote. Bykle kommune får så forsøke å få ungdommene plassert i disse jobbene. Dette krever at Bykle kommune blir orientert snarest slik at kommunen så fort som mulig kan ta kontakt med arbeidsmarkedsetaten.

Dersom ungdommen skal jobbe utenfor landbruket, må den vanlige søknadsprosedyre følges, jf ovenfor. Dette vil ta lenger tid og medfører større grad av usikkerhet i det norsk arbeidskraft kan bli prioritert.

Etter fullmakt

Siri Johnsen
avdelingsdirektør
Trine H. Grythe
underdirektør

Saksbehandler: Tone B. Kilde

Kopi: Utlendingsdirektoratet

Spørsmål nr. 220.

Innlevert 8. juni 1998 av stortingsrepresentant **Petter Løvik**.

Besvart 18. juni 1998 av fiskeriminister **Peter Angelsen**.

Spørsmål:

«I samband med Statsbudsjettet for 1998 vart det endeleg bevilga midlar til utbetring av hamna i Geilevika i Giske kommune i Møre og Romsdal.

Kommunen har no fått beskjed om at midlane skal brukast andre stader, og at det ikkje blir gjort noko på anlegget i år.

Kva er årsakene til dette, og kva vil statsråden gjere for at arbeidet på denne hamna kan kome i gang snarast råd?»

Svar:

Det er korrekt at det i samband med statsbudsjettet for 1998 var sett av midlar til utbetring av hamna i Geilevika i Giske kommune i Møre og Romsdal.

Hausten 1997, etter at budsjettet var lagt fram, oppstod det betydelege skader på moloar i Troms og Finnmark. Dette var dels forverring av skader som hadde oppstått vinteren 1997, og dels nye skader. For å kunne gjere dei nødvendige moloreparasjonene, har investeringar i nye hamneanlegg i 1998 i hovudsak måtte stillast i ro så langt.

Regjeringa har i revidert budsjett, jfr St.prp. nr. 65 (1997-98), foreslått ei styrking av budsjettet for fiskerihavner (kap. 1064, post 30) med 13,2 mill kroner. Først når revidert budsjett er handsama, vil vi kunne ta stilling til dei endelege prioriteringane i 1998, herunder kva for nyanlegg som eventuelt vil kunne startast opp.

Eg vil imidlertid gjera mitt beste for at arbeidet i Geilevika kan setjast i gang snarast råd.

Spørsmål nr. 221.

Innlevert 9. juni 1998 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen.

Besvart 16. juni 1998 av miljøvernminister Guro Fjellanger.

Spørsmål:

«Tapstal av beitedyr og lokal registrering av rovdyr i m.a. Oppland indikerer ein stor auke i rovdyrbestanden. Regjeringa foreslår i St.pr. nr. 65 (1997-98) ein auke i løyvingane til rovdyrregistrering. Det er bra, men problemet er akutt nå framføre beitesesongen. Blir rovdyrbestanden for stor og tapa av beitedyr for mange, kan vi stå i fare for ein illegal regulering. Vil statsråden ta eit initiativ for at det raskt blir ein kontrollert regulering av bestanden?»

Svar:

Målsettingene og prinsippene for rovviltforvaltningen er behandlet og avklart av Stortinget, jf bl.a. St. meld. nr 35 (1996-97) og Innst. S. nr 301 (1996-97). Det er en målsetting å sikre levedyktige bestander av alle de fire store rovviltartene i Norge. Samtidig skal det sikres et aktivt jordbruk med muligheter til å utnytte beiteressursene i utmark til sau og rein. Regjeringen følger nå opp Stortingets vedtak. I det videre arbeidet vil en ha nær kontakt med både kommuner og andre berørte parter lokalt.

Når det gjelder bestandsregulering av jerv, vil jeg vise til at det allerede er åpnet for lisensjakt på jerv i hele landet unntatt kjerneområdet i Sør-Norge, og det er arbeid i gang med å justere de administrative grensene for dette kjerneområdet. Kjerneområdene for jerv i Nord-Norge er opphevet gjennom departementets vedtak av 4. februar i år. Tillatt lisensjaktperiode for jerv er 1. oktober - 15. februar. Departementet har tatt initiativ til en gjennomgang før neste lisensjakt-sesong med sikte på effektiv jakt uten at den skal komme i strid med prinsippet om yngletidsfredning. Det framgår av rovviltmeldinga at jerven innenfor kjerneområdet vil være underlagt et strengt vern, men at det vil bli åpnet for bestandsregulering dersom bestanden øker ut over 8-10 registrerte ynglinger årlig.

For gaupe er det åpnet for kvotejakt i 11 fylker. Det er videre åpnet for at gaupejakt kan drives uten

kvotebegrensning i hele Vest-Agder, Rogaland, Hordaland og Sogn og Fjordane og i deler av Møre og Romsdal, Nordland, Troms og Finnmark. I 1998 er det dermed bare Oslo og Akershus, Østfold og Vestfold som ikke har hatt jakt på gaupe. Jakt på gaupe skjer i februar og mars måned, og ved årets jakt ble det felt 118 dyr, som er rekordhøy avskyting.

For bjørn skal det, i tråd med Stortingets behandling av rovviltmeldinga, legges til rette for etablering av ynglende binner slik at levedyktige bestander på sikt kan sikres innenfor kjerneområder. Dette betyr at bjørnen innenfor kjerneområdene fremdeles må ha et strengt vern. For å møte en situasjon med flere bjørner i Sverige og Norge, tar jeg sikte på å åpne for lisensjakt på bjørn i tilgrensende regioner utenfor et kjerneområde så snart det er dokumentert ynglinger innenfor kjerneområdet.

I 1997 ble det for første gang på lenge påvist at ulv har ynglet i Norge. Ulven skal underlegges et strengt vern inntil det er etablert minst 8-10 familiegupper i Sør-Skandinavia, derav noen i Norge. Først når dette bestandsnivået er nådd, kan ulven forvaltes mer på linje med andre rovdyr, noe som blant annet kan innebære lisensjakt i nærmere bestemte områder. Det kan ikke utelukkes at et slikt bestandsnivå blir nådd allerede etter inneværende sommer. Her vil jeg følge utviklingen nøye. I løpet av 1998 vil ulveforvaltningen bli drøftet inngående med svenske myndigheter. Blant annet vil det bli tatt sikte på å utvikle felles prinsipper for iverksetting av nye forvaltnings tiltak i forhold til faser i bestandsutviklingen.

Jeg mener dette viser at de nødvendige initiativer for en kontrollert bestandsregulering av rovviltartene allerede er tatt.

Jeg vil ellers vise til at Direktoratet for naturforvaltning i brev av 20.5.98 har gitt betinget fellingstillatelse på tilsammen ti jerv, fem bjørn og en ulv for 1998/99. Hensikten med disse skadefellings-tillatelsene er ikke å regulere en rovviltbestand, men å forsøke å stanse en akutt skadesituasjon i beitesesongen.

Spørsmål nr. 222.

Innlevert 9. juni 1998 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim.

Besvart 16. juni 1998 av nærings- og handelsminister Lars Sponheim.

Spørsmål:

«Det finnes eksempler på at etablerere har problem med å få godkjent registrering i Brønnøysundregisteret på grunn av bagatellmessige formaliteter. F.eks. melder Rogalands Avis om at mannen bak firmaet Nevenyttig A/S fikk sitt skjema i retur hele fire ganger p.g.a. formelle feil. Vil næringsministeren gjøre sitt til at skjemaene blir så lette som mulig å fylle ut korrekt, og at servicenivået ved registeret blir slik at folk på en lettvinnt måte får registrert de nødvendige opplysninger?»

Begrunnelse:

For mange etablerere er mengden av formaliteter en betydelig hindring for å realisere en bedriftsidé. Det er beklagelig, fordi tilveksten av nyetableringer er avgjørende for utviklingen av et mangfoldig og robust næringsliv i Norge.

Offentlige etater og instanser som har kontakt med nyetablerere må derfor bestrebe seg på å være så brukervennlige og serviceinnstilte som mulig. Eksemplet jeg bruker i spørsmålet er nok ekstremt, men mange har problemer med å få i orden de formelle sidene ved en bedriftsetablering på en rask og effektiv måte.

At regjeringen tar dette på alvor, vil være et signal om hvilke rammevilkår man ønsker for næringslivet. Registeret i Brønnøysund representerer en obligatorisk og viktig kontaktflate mellom det offentlige og næringslivet. At servicenivået her er på topp er derfor vesentlig.

Svar:

Foretaksregisteret, et av de største registrene i Brønnøysundregistrene, behandlet i 1997 hele 180 000 registermeldinger, av disse var det over 24 000 nyetableringer. Totalt var nesten 260 000 enheter registrert ved siste årsskifte.

Alle disse 180 000 meldingene må kontrolleres, og ut fra hensynet til kvaliteten på de registrerte dataene må denne være omfattende og grundig. Foretaksregisterloven fastsetter hvilken kontroll Foretaksregisteret skal foreta av innkommende meldinger. Kontrollen er nødvendig for å kunne tilby et kvalitetsregister; et register som er til å stole på og som brukerne derfor har nytte av. De registrerte opplysningene spres via Enhetsregisteret til de store, tunge forvaltningsorganene (særlig Rikstrygdeverkets arbeidsgiverregister, Merverdiavgiftsmanntallet, SSBs bedrifts- og foretaksregister), og brukes av

banker, forsikringsselskaper og store deler av næringslivet forøvrig.

Dersom det er feil eller mangler ved en melding, må den nektes registrert. Den returneres til innsender med skriftlig beskjed om mangelen og anmodning om retting. Foretaksregisteret opplyser at dersom det er en feil som lar seg rette over telefon eller på annen måte uten å måtte returnere dokumentene, vil innsender bli oppringt. Også dersom en melding må nektes for andre gang vil det normalt bli tatt kontakt over telefon. Nektelser av registrering vil selvsagt ofte oppleves som formalistisk av innsender, og derfor er da også Foretaksregisteret opptatt av å redusere omfanget av nektelsene. Dette arbeidet har til nå redusert nektingsprosenten fra ca 25 til ca 20 %. Videre er veilednings- og rådgivingsapparatet som svarer på spørsmål om regelverk og registreringsprosess bedret, og det satses mer på muntlige tilbakemeldinger på problem som dukker opp underveis.

Foretaksregisteret arbeider for tiden også med en revisjon av registreringsskjemaet "Samordnet registermelding" med veiledning. Her vil selvsagt erfaringene fra bruken av nåværende skjema bli vurdert, i tillegg til at et bredt sammensatt brukerforum deltar i arbeidet. I tillegg er det naturlig at Næringsdepartementet tar en vurdering av lovverket for å se om det er noe som kan forenkles der.

Foretaksregisteret hadde visse problemer med noe lengre behandlingstid og ventetid på informasjonstelefonene på slutten av fjoråret. Dette kom i forbindelse med overgang til et nytt datasystem for Foretaksregisteret. Utsiftingen var nødvendig for å kunne behandle meldinger raskere, gi bedre service til alle brukerne og å utnytte samordningseffektene med de andre registrene. Gjennomsnittlig behandlingstid for meldinger til Foretaksregisteret ble derfor på litt under 7 dager i 1997, målsettingen var å komme ned på 5 dager.

Etablerere av småbedrifter står for en viktig og økende andel av sysselsettingen og verdiskapingen i Norge. De representerer også en egenverdi ved at de er uttrykk for enkeltmenneskers entreprenørånd og ansvar for egen inntekt og arbeidsplass. Derfor er jeg svært opptatt av å fremme nyskaping og bedre vilkårene for små bedrifter.

Lov- og regelverk setter sentrale rammebetingelser, og samordning og forenkling av næringslovgivningen er et viktig arbeidsfelt for denne regjeringen. Næringslovutvalget arbeider aktivt med forslag som kan bedre de legale rammevilkårene for små bedrifter i Norge, og regjeringen vil være en pådriver i ar-

beidet både for forenklinger og for å få en reduksjon i den totale mengden av krav. Spørsmålet om lover og regler henger videre sammen med spørsmålet om skjema og innrapporteringer. Oppgaveregisteret som ble åpnet i november i fjor, er et viktig verktøy i arbeidet for å redusere skjemaveldet. Den oversikten dette registeret har over alle statlige oppgaveplikter danner både grunnlaget for tiltak for sanering, forenkling og effektivisering av rapporteringene, og for arbeidet med å legge til rette for elektronisk innrapportering.

TIFON-databasen er knyttet til Oppgaveregisteret, og gir uttømmende informasjon om hvilke myndighetskrav som må oppfylles for å drive virksomhet

innenfor alle bransjer. Den har i dag oversikt over ca 350 ulike tillatelser og formelle krav. Denne basen vil, i tillegg til å gi svært verdifull informasjon til alle etablerere, gi oss en godt materiale for å vurdere forbedringer og forenklinger i regelverket. Opplysninger fra TIFON-basen er i dag tilgjengelige fra Narviktelefonene. Det arbeides imidlertid med å gjøre basen direkte tilgjengelig for flest mulig brukere.

Jeg håper at dette viser hvordan vi på ulike måter arbeider for at regelverket og offentlige etater ikke skal skape unødvendige hindre og formalitetskrav, men på en enda bedre måte enn i dag legger til rette for nyetableringer i norsk næringsliv.

Spørsmål nr. 223.

Innlevert 9. juni 1998 av stortingsrepresentant Britt Hildeng.

Besvart 17. juni 1998 av helseminister Dagfinn Høybråten.

Spørsmål:

«Det landsomfattende frivillige HIV-forebyggende arbeidet i Norge er bygd opp etter en vel utprøvd trekantstruktur med LMA (Landsforeningen mot AIDS), Helseutvalget for homofile samt Pluss som hjørnesteiner. Organisasjonene utfyller hverandre i kraft av ulike målsettinger og forskjellige målgrupper. Dette helhetlige arbeidet er nå i ferd med å rakne fordi LMA trues med nedleggelse som følge av økonomiske problemer. Hva vil Helseministeren gjøre for å sikre LMAs fortsatte arbeid?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis opplyse at jeg ikke har fått noen direkte henvendelse fra LMA, men fra mange av medlemsorganisasjonene om denne saken - gjennom en støtteaksjon for opprettholdelse av Landsforeningen mot AIDS.

Etter en nærmere vurdering, er jeg innstilt på å bidra til en løsning for 1998 for å sikre LMAs fortsatte drift i år. Dette innebærer imidlertid ikke noe løfte om tilsvarende løsning for neste år eller senere. Jeg mener LMA selv må vurdere andre mulige inntektskilder, og at de ekstramidlene jeg er innstilt på å tildele i år, vil gi styret og medlemsorganisasjonene noe bedre tid til å områ seg. LMA vil bli kontaktet herfra slik at jeg kan få en søknad om ekstratilskudd fra organisasjonen.

Jeg vil begrunne dette noe mer utfyllende nedenfor:

Paraplyorganisasjonen LMA ble stiftet 12. januar 1987 ut fra en erkjennelse av at informasjons- og forebyggende virksomhet var et av de viktigste tiltak

for å hindre utbredelsen av HIV i Norge. Ideen bak foreningen var å skape et engasjement i det HIV/AIDS-forebyggende arbeidet med støtte i sentrale deler av norsk organisasjonsliv. Initiativtakerne håpet at en på denne måten kunne gi den HIV/AIDS-forebyggende virksomheten bred legitimitet i store befolkningsgrupper.

LMA har 37 medlemsorganisasjoner samt en del støttemedlemmer. Blant organisasjonene er det både store og små - noen med mange medlemmer og god økonomi, andre med færre medlemmer og en mindre solid økonomi. Både i 1997 og 1996 utgjorde medlemskontingenten en atskillig mindre andel av budsjett og regnskap enn det statlige tilskuddet som ble gitt over kap.719 post 70 Handlingsplan mot HIV/AIDS-epidemien m.v.

I Norges forskningsråds evalueringsrapport om det HIV/AIDS-forebyggende arbeidet i Norge fram til 1994, står det bl.a. dette om LMA: "Hiv-aids perspektivet står sentralt i LMAs arbeid, men hovedoppgaven er å mobilisere til innsats utenfor høyrisikogrupperne. Etterhvert som epidemitrusselen avtok, ble denne oppgaven vanskelig. Interesse, motivasjon og engasjement i befolkningen generelt i det hiv-aids forebyggende arbeidet er ikke lenger særlig stor. Grunnlaget for å opprettholde en organisasjon som LMA er derfor langt mindre nå enn i startfasen. LMA, som andre organisasjoner i en tilsvarende situasjon, må derfor søke etter andre nisjer eller områder hvor de dekker et behov og kan legitimere sin virksomhet.....LMA sin nytte i forhold til hiv-aids forebygging er blitt mer marginal i løpet av den perioden organisasjonen har eksistert. Dette har naturlig nok

sammenheng med at epidemien er blitt så begrenset som den er, også innen høyrisikogruppene." Evalueringen av LMA avsluttes slik: "I forhold til sitt opprinnelige idegrunnlag har LMA mistet mye av sitt fotfeste og strir med å mobilisere en medlemsmasse som ikke lenger gløder for hiv-aids saken. Landsforeningen mot AIDS har satt tydelige spor etter seg i det hiv-aids forebyggende arbeidet og i kampen om å etablere den forebyggende strategi som til nå er fulgt. Kanskje har organisasjonen fullført sin oppgave?" (Hiv/aids-forebyggende arbeid i Norge. En evaluering, Norges forskningsråd, april 1995).

I sin årsmelding for 1997-98 sier LMA seg enig i rapportens påpeking av at medlemsorganisasjonene ikke lenger har samme gløden som i epidemiens startfase. Det sies videre at LMAs styre og sekretariat har gjort det de kan for å få medlemsorganisasjonene mest mulig aktivisert, og at LMA har fått gjort mye ut av få ressurser. LMA har bl.a. engasjert seg i en rekke spørsmål i tillegg til befolknings- og ungdomsrettet informasjonsvirksomhet: HIV-positives rettsikkerhet, Russ 97, samarbeid med Pluss, HIV-positive og levekår, HIV-positive asylsøkere, HIV-testing av innvandrerkvinner, Verdens AIDS-dag og den internasjonale kvinnetdagen for å nevne noe. Dette er prisverdig og viktig arbeid, og det er flott at LMA har satset her. Det er også mange andre aktører i HIV/AIDS-forebyggingen. De organisasjonene du nevner i ditt spørsmål er selvfølgelig svært viktige, men ikke de eneste.

Det er først og fremst landets kommuner som har ansvaret og plikten til å drive forebyggende arbeid på smittevernfeltet. Dette gjelder selvfølgelig også spørsmål som gjelder HIV/AIDS. En av hovedutfordringene ligger i at helsevesenet på alle nivåer, tar forebyggende og kurativt ansvar på HIV/AIDS-feltet på alvor og samarbeider med andre aktører der hvor det er naturlig.

Det HIV-forebyggende arbeidet som angår befolkningen generelt, foregår mange steder. Det skjer i skoleverket, i skolehelsetjenesten og helsestasjoner for ungdom, i primærhelsetjenesten og på poliklinikker. Arrangementer i forbindelse med Verdens AIDS-dag 1. desember hvert år får ofte stor oppmerksomhet. Informasjonstelefonen mot AIDS er et lavterskeltilbud som når svært mange. Alle de frivillige organisasjonene som arbeider med HIV-forebygging og andre som f.eks. utekontaktene gjør et stort forebyggende arbeid hvor informasjon og kunnskapsspredning er viktige elementer.

Den statlige støtten som LMA har mottatt har vært knyttet til mobilisering av LMAs medlemsorganisasjoner. Det er Helsetilsynet som har ansvaret for kontakten med de frivillige organisasjonene og andre som søker om statsstøtte til HIV/AIDS-forebygging. Helsetilsynet har erfart at LMA bare i begrenset grad har lyktes i en slik mobilisering, selv om det de senere år har skjedd en viss bedring.

LMA har siden etableringen mottatt betydelig statlig støtte. Vi har hatt og har en gunstig utvikling i Norge mht HIV-nysmitte. Tidligere prognoser antydde tall som hhv 60 000 (optimistisk) og 280.000 HIV-positive (verste fall) i 1990. Dette var prognoser basert på hva en mente å vite om spredning av HIV på 1980-tallet. Den norske virkeligheten ble ikke slik. Ved utgangen av 1997 var det 1771 diagnostiserte HIV-positive - dette er vel og merke alle som er diagnostiserte siden 1984, og vi regner med at mer enn 500 er døde eller ikke lenger bosatt i landet.

Jeg vil opplyse at departementet vil iverksette en ny evaluering av det HIV/AIDS-forebyggende arbeidet i god tid før handlingsplanperioden går mot slutten. Politikken framover vil bli lagt opp etter hva denne evalueringen forteller oss.

Spørsmål nr. 224.

Innlevert 9. juni 1998 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal.

Besvart 17. juni 1998 av miljøvernminister Guro Fjellanger.

Spørsmål:

«På OSPAR møtet i juli tas det sikte på å vedta at alle plattformer i Nordsjøen som ikke er i bruk, skal fjernes og bringes til land, for opphogging eller gjenbruk, såfremt det finnes teknologi til dette. Dette er ikke i overensstemmelse med den etablerte norske holdning på område, som har vært et såkalt «case by case» prinsipp. Vil miljøvernministeren bekrefte at Regjeringen ikke legger opp til en endret politikk på

området, som i tilfelle påfører aktørene på sokkelen, inkludert staten, enorme kostnader?»

Svar:

Representanten viser til at det på OSPAR-møtet i juli skal vedtas «at alle plattformer som ikke er i bruk, skal fjernes og bringes til land, for opphogging eller gjenbruk, såfremt det finnes teknologi til dette». Det hevdes at dette ikke er «i overensstemmelse med

den etablerte norske holdning på området, som har vært et såkalt «case by case» prinsipp».

Representanten ber meg bekrefte at «Regjeringen ikke legger opp til en endret politikk på området, som i tilfelle påfører aktørene på sokkelen, inkludert staten, enorme kostnader.»

Det er riktig at det for tiden pågår forhandlinger innenfor OSPAR konvensjonen (Konvensjon om beskyttelse av det marine miljø i det nordøstlige Atlanterhav) for å komme frem til et nytt regelverk for disponering av utrangerte plattformer. Det gjenstår å komme frem til enighet på en rekke punkter og endelig beslutning skal fattes på OSPAR's ministermøte som finner sted i Lisboa den 22-23 juli i år.

For å oppnå et omforenet resultat har vi fra norsk side gitt uttrykk for at vi vil kunne akseptere et generelt forbud mot disponering til havs, så lenge det gis mulighet til en sak til sak vurdering for betonginstallasjoner og store stålinstallasjoner, samt en generell unntaksbestemmelse for særlige tilfeller.

Jeg vil peke på at Norge alltid har hatt en restriktiv politikk når det gjelder bruken av havet som dumplass for avfall. Jeg vil i denne sammenheng også

vise til at Stortinget vedtok total fjerning og disponering på land av plattformene på Nordøst-Frigg og Odinfeltet, som begge var å anse som store stålinstallasjoner. Jeg antar det er generell politisk enighet om at den norske holdning bør være at utrangerte plattformer blir brakt til land for opphugging eller gjenbruk, så sant dette etter en helhetsvurdering av de miljømessige, sikkerhetsmessige, tekniske og økonomiske faktorer er den beste løsning. Det anses derfor ikke å være i strid med norsk holdning at spørsmål om sjødisponering forbeholdes installasjoner over en viss størrelse.

Et strengere internasjonalt regelverk på området vil derfor etter mitt syn ikke nødvendigvis medføre noen vesentlig endring i den praksis vi uansett ville valgt fra norsk side. Som nevnt er det for tidlig å si hva det endelige resultatet fra OSPAR forhandlingene vil bli. Vedtak i OSPAR-konvensjonen blir først bindende etter 200 dager, og jeg kan forsikre om at Stortinget vil få seg forelagt resultatet fra forhandlingene for godkjenning hvis det innebærer en vesentlig endring i norsk politikk på området.

Spørsmål nr. 225.

Innlevert 10. juni 1998 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen.

Besvart 16. juni 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre innbyggerne i Drammensområdet mulighet for å bruke den såkalte TIMEekspressbussens tilbud?»

Begrunnelse:

Den såkalte TIMEekspressbussen fra Notodden i rute til Oslo er blitt et populært tilbud for befolkningen på strekningen Notodden-Kongsberg. Selskapet har en høy servicegrad og mange velger dette tilbudet for reise til og fra vår hovedstad. Imidlertid har Samferdselsdepartementet bestemt at selskapet ikke får ta opp passasjerer etter at man har passert Kongsberg. Dette gjør at de reisende i Øvre Eiker, Nedre Eiker, Drammensområdet og innover mot Oslo ikke kan nyte godt av tilbudet. Man er således henvist til jernbanens pendertilbud som i mange tilfeller er både sterkt overfylt, preget av forsinkelser, og en generelt lav servicegrad. Eller man er henvist til å benytte personbil. Ifølge selskapets egne tall er det særlig fra de som benyttet personbil man har hentet sine kunder. Befolkningen i Drammens nærområder stiller seg uforstående til hvorfor man må henvise til personbil med de negative miljøkonsekvenser dette

har, eller til overfylte og forsinkede tog. Det vises for øvrig til at TIMEekspressen er et populært og godt tilbud for de reisende som drives uten en krone i offentlige subsidier. Man har altså klart å gjøre kollektivtransport til en lønnsom virksomhet. Hvilket det ikke er altfor mange eksempler på i det norske samfunn.

Svar:

Departementet ga 27. juni 1997 løyve til Timeekspressen AS til å drive rutetransport mellom Notodden og Oslo. Løyvet er gitt for 10 år bl.a. med vilkår om at det ikke er tillatt å drive lokaltransport - dvs ikke ta opp og sette av de samme passasjerer - på strekningen fra og med Kongsberg til Oslo. Nevnte løyvevilkår har sin bakgrunn i Innst. S. nr. 253 for 1996-97 jfr St meld nr 39 (1996-97) Norsk jernbaneplan 1998-2007, der komiteflertallet bl.a. uttalte at man fortsatt var av den oppfatning at det bør føres en restriktiv linje når det gjelder konsesjon til ekspressbuss i direkte konkurranse med tog.

I en prøveperiode på 2 år ga imidlertid Samferdselsdepartementet samtykke til å ta med reisende også fra/til Kongsberg på vilkår om at løyvehaver

skal registrere relevante statistiske opplysninger som viser passasjerenes på- og avstigningsmønster. Det er Telemark fylkeskommune som administrerer opplegget.

Departementet ønsker på denne måten å innhente et så presist og konkret vurderingsgrunnlag for rutens

innvirkning på og konkurranseflate mot togtransporten som mulig.

Med de rammer Stortinget har trukket opp for ekspressbuss politikken, er det således ikke aktuelt å utvide løyvestrekningen til Timekspressen AS ytterligere.

Spørsmål nr. 226.

Innlevert 10. juni 1998 av stortingsrepresentant Oddbjørg Ausdal Starrfelt.

Besvart 18. juni 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Det har i fleire år vore arbeidd for å etablera eit påbyggingsstudium i samfunnstryggleik ved Høgskulen i Stavanger. Både ideen om eit slikt studium og framlegg til studieplanar har hatt brei støtte og har så langt vorte godt mottekne.

Søknad om etablering vart sendt 5.11.97. Høgskulen ser det som ynskjeleg å starta opp studiet frå hausten 1999 dersom studiet vert tilført studieplassar og pengar over statsbudsjettet. Det er og aktuelt å henta midlar frå andre kjelder. Er statsråden innstilt på å imøtekoma denne søknaden, og kva tid kan svar liggja føre?»

Svar:

Eg viser til spørsmål til skriftleg svar frå representanten Oddbjørg Ausdal Starrfelt 8. juni 1998 om etablering av påbyggingsstudium i samfunnstryggleik ved Høgskolen i Stavanger sendt over 11. juni 1998.

Høgskolen i Stavanger søkte om etablering av studiet i samfunnstryggleik 14. mars 1997. Etter at studiet hadde vore fagleg vurdert av det dåverande Ingeniørutdanningsrådet, fekk høgskolen ei tilbakemelding frå departementet i november 1997. Departementet informerte høgskolen om at ein i utgangspunktet er positiv til etablering av studiet i samfunnstryggleik, men at studiet må finansierast gjennom omdisponering av studieplassar.

Både Fylkesmannen i Rogaland og Direktoratet for sivilt beredskap (DSB) har engasjert seg for å få etablert studiet i samfunnstryggleik. I mars i år fekk eg eit brev frå fylkesmannen med førespurnad om eit møte i saka. Dette takka eg ja til, og 2. april i år møtte eg fylkesmannen, direktøren for DSB og rektor og studiesjef ved Høgskolen i Stavanger. På dette møtet understreka eg igjen at departementet ser positivt på studietilbodet i samfunnstryggleik, og at departementet ikkje har faglege argument som talar mot etablering. Eg gjorde det klart at både Justisdepartemen-

tet og Kyrkje-, utdannings- og forskningsdepartementet vil kunne stille nokre utviklingsmidlar til rådvelde i 1998 og 1999. Eg har også fått inntrykk av at Fylkesmannen i Rogaland og DSB vil kunne stille utviklingsmidlar til disposisjon. Eg ser det likevel slik at studiet i hovudsak må finansierast gjennom omdisponeringar ved Høgskolen i Stavanger.

På møtet blei det semje om at Høgskolen i Stavanger skulle vurdere moglege omprioriteringar for å få permanent finansiering av studiet i samfunnstryggleik. I brev frå Høgskolen i Stavanger, dagsett 14. april i år, heiter det likevel:

Høgskolen har foretatt en slik vurdering, men finner dessverre ikke mulighet for omdisponering. På lengre sikt kan omdisponering være mulig, men det er grunn til å tro at midlene må benyttes til å styrke eksisterende studier.

Kyrkje-, utdannings- og forskningsdepartementet finn ikkje at tilbakemeldinga frå Høgskolen i Stavanger er tilfredsstillande. Brevet frå høgskolen gjev ikkje signal som gjev grunnlag for å sjå ei klår løysing på saka på rimeleg kort sikt. Dette har departementet gjeve høgskolen tilbakemelding om i eit brev som blei sendt tidleg i juni.

Ut frå faglege grunnar ser eg altså klart positivt på å få etablert eit studium i samfunnstryggleik ved Høgskolen i Stavanger. Eg kan likevel ikkje pr. i dag gje garantiar for finansiering av eit slik studium med friske midlar over statsbudsjettet. I brevet frå departementet til høgskolen blir det likevel gjentatt at Kyrkje-, utdannings- og forskningsdepartementet vil kunne medverke økonomisk til utvikling av studiet i 1998 og 1999. Saka vil bli handsama vidare når Høgskolen i Stavanger har vurdert ho på ny.

Eg har elles merka meg at forsvarskomiteen i Stortinget i Innst.S.nr.241 (1997-98) om hovudretningsliner for det sivile beredskap si verksemd og utvikling i tida 1999-2002 gjer sin støtte til det planlagde studietilbodet.

